

same. Međutim, po Deridi mimezis ne raskriva bilo kakvu prisutnost. Oslanjajući se na Malarmeua, Derida tvrdi da mimezis funkcionira na način neprekidne aluzije koja nikada ne uspeva da slomi ogledalo mimezisa ili izađe izvan njega. Dakle, miemtička delanost je stalno aludiranje, tj. stalno pomeranje i izmeštanje kroz proizvođenje dvojnika. Mimezis je takva vrsta kretanja koja neprekidno odlaže ono što tobože leži iza nje. Drugim rečima, mimezis je kretanje onoga što Derida naziva razluka/razlika koja za sobom ostavlja mnoštvo figura i tragova, a ako je istina samoraskrivanje bića, onda mimezis ovako razumljen po Deridi nema ničega sa istinom.

Ako ovako stvari stoje to znači da se mimezis ne može razumeti kao onaj koji pripada procesu istine, već kao ono što zahvata i može da objasni sam taj proces. Rečju, pozornica, mimezis, igra, ne prikazuju ništa, kretanje igre ne oprisućuje ništa i uvek odlaže svako oprisućjenje - dakle, mimezis je pozornica za odigravanje razlićitih sistema istine. Međutim, ako je mimezis pozornica koja tek omogućava da različiti sistemi istine nastupe, to onda znači da mimezis ne može biti zahvaćen unutar datih sistema. Mimezis je margina ili granica datih sistema. U konaćnom, možemo reći da po Deridi sistemi istine neprestano nastoje da igru mimezisa prevedu u adekvaciju (podražavanje) ili sampojavljanje bića (aletheia), ali oni nikada to ne uspevaju jer su sami mimećki, tj. odvijaju se pod pretpostavkom prostora koji ih omogućava. Rećju, mimezis je za Deridu igra ćiste razlike ćije kretanje jeste kretanje sveta kao igre. Mimezis kao pozornica ostaje nezahvaćena istinom ili lepim ne zato što je ono temelj ili svrha svega, već zato svi mimetićki ćinovi pisanja, govorenja, mišljenja jesu mimezićka igra razlike i ništa sem razlike ovde nije “oprisućjeno”.